

1. Kapitola

„Tak, děti. Připravte si tužky. Napíšeme si písemku," oznámila Gábi Wimmerová.

Na zemi u jejích nohou se čtyři víly usazené na hlemýždích ulitách chopily brků z kolibřích pírek. „To je tak vzrušující!" vyjekla víla zahradnice Lily. „Písemku jsem ještě nikdy nepsala."

Zato víla světlonoška Iris vypadala ustaraně. „O písemce nikdo nic neříkal. Já jsem se neučila!" špitla.

„Pst," okřikla ji Gábi. „Když chcete něco říct, musíte zvednout ruku, pamatujete? Dobře, takže první otázka zní: Kolik je mi let?"

Zvířátková víla Beck se podrbala na hlavě. „Myslíš nemotořích let, nebo myších let?"

„Nemoto… chci říct *lidských* let," upřesnila Gábi.

Vodní víla Mlženka zkusmo zvedla ruku: „Sto?" zkusila.

Gábi se zahihňala: „To ne! Je mi teprve šest!"

Mlženka pokrčila rameny: „No, těsně vedle." Jeden rok nebo sto let, to pro víly, které nestárly, nebyl žádný velký rozdíl.

„Další otázka," pokračovala Gábi. „Tentokrát svou odpověď zapište. Jaká je moje oblíbená barva?"

Když se víly naklonily nad muchomůrkové stolečky a začaly psát, Gábi zaslechla, jak někdo zašeptal: „To není tak těžké. Přece růžová!"

Zvedla oči a uviděla na větvi nad svou hlavou stát skřítka. Gábi většinu skřítků z Hvězdné

roklinky znala, ale tohohle ještě nikdy neviděla. Měl na sobě vydatně záplatovanou vestičku z dubového listí. Vlasy mu zpod čapky trčely do všech stran. A boty měl tak děravé, že mu z nich koukaly oba palce.

„Kolovrátek se vrátil!“ vykřikla Beck a vyskočila na nohy.

Skřítek se snesl na zem, víly ho obklopily ze všech stran a vítaly ho úsměvy a objímáním. Kolovrátek jejich radost opětoval, ale očima se stále

vracel ke Gábi. „Doufám, že tě to neurazí," řekl nakonec, „ale jsi ta největší víla, jakou jsem kdy viděl."

„Cože? Ach," rozesmála se Gábi. Všiml si jejích nasazených křidélek! „Já nejsem víla. Jsem obyčejná holka."

„Ona je čestná víla," dodala Iris.

Kolovrátek vypadal ohromeně. „Ať mě rozmačkají do marmelády! Jsi první čestná víla, kterou jsem kdy potkal. Jakpak se jmenuješ?"

Gábi se mu představila a on se usmál. „Já jsem Kolovrátek. Myslím, že si budeme rozumět."

„A jak jsi uhádl, že moje oblíbená barva je růžová?" zjišťovala Gábi.

Pokrčil rameny a přejel pohledem po její růžové sukýnce, růžovém tričku a růžových botkách. „Jen jsem hádal."

„Byl jsi tak dlouho pryč," oslovila Kolovrátka Iris.

Skřítek přikývl. „Nejmíň tucet úplňků. A mám toho tolik k vyprávění!"

„Kolovrátek je totiž skřítek vypravěč," vysvětlila Mlženka Gábi. „Cestuje po světě a sbírá příběhy. A pak je nosí zpátky do Hvězdné roklinky."

Vypravěč! Gábi se s nikým takovým ještě nesetkala. Přidřepla si ke skřítkovi, aby si ho lépe prohlédla. „A jaké příběhy?" vyptávala se.

Kolovrátkovi se rozzářily oči. „Chtěla by sis nějaký poslechnout?"

„Ano! Vyprávěj nám něco!" začaly žadonit všechny víly. Pohodlně se usadily a napjatě čekaly. Také Gábi si sedla a objala si rukama kolena.

„Začalo to jednou odpoledne, když jsem si zašel do lesa pro Ovoce Neovoce," začal Kolovrátek. „Jak ví každý, kdo Ovoce Neovoce někdy ochutnal, na celém světě není nic lahodnějšího. Dalo by se říct, že chutná jako letní svítání…"

Jak tak vyprávěl, stala se zvláštní věc. Gábi se ústa naplnila čerstvou, šťavnatou chutí, sladkou jako jahody a svěží jako citrón. Jako by se přenesla přímo do Kolovrátkova příběhu a pochutnávala si na ovoci s ním.

„Netrvalo dlouho, a všiml jsem si, že ovoce ozobává také nějaký pták," pokračoval Kolovrátek. „Měl zobák v barvě slonoviny a stříbrné peří. Hned jsem věděl, že není ze Země Nezemě."

Gábi viděla ptáka tak jasně, jako by seděl přímo vedle ní. Bílý zobák měl potřísněný ovocnou šťávou. Peří se mu třpytilo ve slunečním světle.

„Oslovil jsem toho ptáka: ‚Tohle ovoce je to nejlepší, co můžeš na světě ochutnat.' Ale on se celý nafoukl a odpověděl: ‚Už jsem jedl něco lepšího. Tam, odkud přicházím, máme dort sladký a lehoučký jako sen. Je z hvězdného prachu a peče se ve světle měsíce.' A já jsem hned věděl, že ten dort musím ochutnat. A tak, když ten pták chtěl odletět, jsem ho požádal, jestli mě vezme s sebou…"

Kolovrátek mluvil dál a dál, ale Gábi už neslyšela žádná slova. Najednou byla přímo v příběhu, usazená na zádech stříbrného ptáka. Tloukl křídly do vzduchu, jak se vznášel výš a výš, až za sebou nechal celý den a letěl dál do noci.

Když se vznesli až vzhůru nad mraky, Gábi tam spatřila podivné lidi – vysoké muže a ženy s tvářemi bledými jako měsíc. Na hlavách měli buclaté bílé čepice a šlehali těsto ve stříbrných mísách. Oblačná kuchyně! V jednom rohu stála bílá kamenná pec, vyklenutá jako půlměsíc. Když se otevřela, Gábi zahlédla uvnitř chladné bílé světlo.

Nedaleko stál na elegantním stříbrném podnose hotový dort. Jeho poleva vypadala lehká a nadýchaná jako oblaka. Pták přistál přímo vedle něj a Gábi se ladně svezla z jeho hřbetu. Dort se před ní tyčil jako vysoká věž. Byla proti němu maličká!

Pták zobákem utrhl kousek dortu a spolykal ho. Gábi si chtěla taky kousek uždibnout, když vtom si jich oblační kuchaři všimli. Rozběhli se k nim, mávali rukama, aby ptáka odehnali. Mrak pod jejich nohama zaduněl hromobitím. Pod nohama jim metaly blesky. Pták se s vřískáním vznesl do vzduchu. Když odlétal, Gábi se taktak stihla zachytit jeho ocasních per.

Hned ale věděla, že se neudrží. Peří jí vyklouzlo z ruky a Gábi se řítila dolů…

Její křídla! Gábi si vzpomněla právě včas, že může zamávat křídly. O chvilku později bezpečně přistála na zemi.

„A tak jsem se dostal až sem," zakončil Kolovrátek.

Gábi rychle zamrkala. Byla v Hvězdné roklince, seděla na zemi s pažemi obtočenými kolem kolen. Na tom samém místě, kde byla po celou dobu.

„No teda," ozvalo se za ní. Gábi se otočila a uviděla svou starší sestru Miu a její nejlepší kamarádky Katku Markvartovou a Lindu Vašákovou. Nechala se Kolovrátkovým příběhem tak unést, že je vůbec neslyšela přicházet.

„Takový příběh jsem ještě nikdy neslyšela," vydechla Mia.

„Bylo to, jako bych byla přímo tam," dodala Linda. „Dokonce jsem měla křídla."

Gábi přikývla. Přesně totéž se stalo i jí.

„To je vypravěčské kouzlo," mrkl na ně Kolovrátek.

„Ale víte, doufám, že nemáte věřit ani slovu," zasmála se Beck. „Vymyšlené historky jsou Kolovrátkova specialita."

„Chceš říct, že to není pravda? Že se to ve skutečnosti nestalo?" Při pomyšlení, že není žádná taková kuchyně, žádný takový pták, se Gábi zastesklo.

Kolovrátek se laskavě usmál: „Připadalo ti to opravdové?"

„Ano," přiznala Gábi.

„A to je to, na čem záleží," řekl Kolovrátek. „A teď mi vyprávěj *svůj* příběh. Co znamená tohle?" Ukázal na muchomůrkové stolečky a kolibří pírka.

„Gábi nás učila, jak to vypadá ve škole," vysvětlila Mlženka.

„Zítra je první školní den," dodala Gábi. „Ukazovala jsem vílám, jak to tam chodí."

„Jako už bys to věděla," poškádlila ji starší sestra. „Zatím jsi chodila jen do školky."

„Ale já to vím!" trvala na svém Gábi. „Zítra už budu v první třídě. Vím toho o škole spousty. Vím, že je tam pauza na oběd a velká přestávka a čtou se tam pohádky –"

„Pohádky?" zaujalo to Kolovrátka.

„– a budeme se učit počítat a taky číst," pokračovala Gábi. „A budeme dostávat domácí úkoly!"

Starší dívky to rozesmálo. „Myslíš, že domácí úkoly jsou taková zábava?" zeptala se Katka.

Gábi přikývla, celá rozechvělá vzrušením. Už tolik let se dívala, jak její starší sestra chodí každý den do školy, pak píše v kuchyni u stolu úkoly a vypráví o všech těch kamarádkách a důležitých věcech, které se naučila. A teď přijde řada konečně i na Gábi. Nemohla se dočkat, až začne chodit do první třídy!

„A co je to, to čtení pohádek?" zeptal se Kolovrátek.

„To je, když se ve třídě čte společně knížka," vysvětlila Linda. „Většinou předčítá paní učitelka, ale někdy čtou i děti."

„Ach tak, mhm." Kolovrátek vypadal zadumaně.

„A když mluvíme o škole, právě pro tebe jdeme," oslovila Mia svou sestřičku. „Je čas vrátit se domů. Musíme se připravit na zítřek."

Gábi bylo vždycky smutno, když musela odejít z Hvězdné roklinky – od jejích květin, stromu Domova s nádhernými okénky a pokojíčky, od všech svých vílích přátel. Ale věděla, že se sem zase vrátí. Gábi, Mia a jejich kamarádky totiž objevily průchod mezi dvěma světy. Mohly sem přijít na návštěvu, kdykoli se jim zachtělo, stačilo jen projít Gábiinou skříní.

Dívky se tedy rozloučily s vílami a slíbily, že se vrátí, jakmile to jen půjde. Když se ale Gábi otočila, aby se rozloučila s Kolovrátkem, byl už pryč.

„Ach, to ne. Snad se uvidíme příště a bude mi zase něco vyprávět," povzdychla si Gábi. Nato odhopsala k velkému fíkovníku, jehož otvor vedl zpátky domů.